

Serafina.

(Povest. — Piše Basnigoj.)

(Konec.)

IX.

Bilo je štirinajst dnij, odkar je ležal Babuder v tržaški bólnici. Imel je svojo sobico. Okno je bilo zagrnjeno z belo zaveso, da je bilo nekoliko mračno pri bolniku. Ob zglavji je sedela usmiljenka. Videti je bilo, da ni to človeško bitje, marveč duh, angelj varuh, ki čuje ob bolniški postelji. Droben obrazek je bil bel kakor sneg. Oči so bile vrpte nepremično na podobo križanega Izveličarja, ki je visela na steni konec postelje. Skoro bi mislili, da ni življenja v tem nebeškem bitji, ako bi se ne bile premikale drobne ustnice, ki so šepetale vročo molitev. Zakaj beli prsti so spuščali redno jagode precej velikega molka, da so na lahko drsele po niti in trkale ob druge. Bilo je to tako skrivnostno ganljivo, kakor da bi z vsako brojanico kanila kapljica iz morja božjega usmiljenja v bolnikovo dušo. Široko pokrivalo je pa nemirno trepetalo, kakor da bi angelj mahljal s perotnicami nad bolnikovo glavo.

Zdajci odpre bolnik trudne oči. Prvi pogled je bil na sv. razpelo. Kakor bi se bil prestrašil, zameži, ali hitro zopet pogleda in pretrgano zašepeta: „Serafina, duhovnika!“ In pri tem pridrsi po lici bolniku solza — oj srečna solza — bridkega kesanja. Serafina se dvigne — tako je bilo ime sestri — in hiti iz sobe. Ko je šla mimo kapelice, poljubi križ in tudi njej je padla solza na sveto Kristovo podobo; ali to je bila solza hvaležnosti in radosti.

Zakaj se je pač radovala Serafina, ko je šla klicat duhovnika, da pripravi nekoga za ostro božjo sodbo, da mu napove smrtni boj in ga povede s sveta, kjer se mu ni godilo slabo.

Dovolj je imela Serafina vzroka, da je jokala solze veselja in hvaležnosti. Saj je spreobrnila z opominjevanjem, prošnjami in vzlasti z molitvijo grešnika na smrtni postelji — bolnika, kateremu je prvemu stregla, odkar je prestopila prag hiše, kjer prebiva trpljenje in smrt. Toda še več! Serafina je vršila junaško delo kreposti. Ona je rešila dušo tistega, kateri jo je nekedaj pehal od sebe, kateri jo je odgnal od materine gomile in ji vzel borno dedičino. Serafina je namreč redovno ime Mislícheve Rozalke. Uprav so jo poslali predstojniki v Trst, da opravlja tamkaj dela usmiljenja in precej prvo delo je bilo težko — streči svojemu sovražniku in moliti zanj, ki jo je preganjal. Ali Rozalka si ni zastonj izvolila imena Frančiška Serafinskega. Kakor se je on daroval za druge, kakor je on ljubil do konca vse ljudi zaradi Boga, tako je sklenila živeti tudi sestra Serafina samo božji ljubezni. In da je bila vredna varovanka svojega nebeškega zavetnika, pokazala je sedaj jasno,

Ko je duhovnik zvedel, da ga želi bolnik, ni se mogel prečuditi, zakaj vse poskušanje je bilo dotlej zastonj.

Ko so namreč Babudra dopeljali v bólnico, omedlel je in ležal noč in dan v nezavesti. Zdravniki so takoj spoznali, da siromaku ni več pomoči. Obvezali so

mu sicer noge in glavo, ali upali niso, da bi ozdravel. Ko se je prebudil iz nezavesti, pričelo se mu je blesti. Rana na glavi je bila prisajena in huda vročina ga je kuhala. Kedar je pogledal Serafino, pričel je divjati in klicati na pomoč, češ, rajna Mislička me hoče zadušiti. Drugi niso tega umeli. Serafini se je pa zdelo, kaj teži moža. Toda ni pravila, v kaki zvezi je bila nekdaj z bolnikom. Premagala je grozo in osuplost, katera jo je napadla, ko je spoznala na bolniku znane poteze svojega varuha. Stregla mu je z največjo ljubeznijo in prosila, da so ji dovolili bivati vedno pri njem. Kar ji je storil hudega, bilo je stokrat pozabljeno. Saj je Bog obrnil vse tako, da se je izpolnila njegova sveta volja, ter je privedel Rozalko tja, kjer je sedaj tako srečna in zadovoljna. Bolelo jo je jedino to, ker bolnik ni maral duhovnika. Kedar se mu je zjasnilo in je govoril pametno, prašal je vedno, kedaj da ozdravi. Tedaj ga je tolašil duhovnik ter ga pregovarjal na vso moč, naj poskrbi najpreje za svojo dušo, drugo se bo vže naredilo. Ali vse zastonj. Tudi Serafina se je trudila in mu prigovarjala. Ali skrbno je vedno skrivala lice, da bi je bolnik ne spoznal. Zakaj potem bi mu budila gotovo nemirno vest in bi bilo še bolj nevarno, da se mu zmeša popolnoma in da umrje nespravljn z Bogom. Zato je neprenehoma molila in trdno upala — in upanje je ni varalo.

Babuder se je skesano izpovedal in pripravil na smrt. Potem je poklical može in naredil oporoko. Guliča je imenoval izvrševateljem oporoke. Zapustil je tudi tri sto goldinarjev Rozalki Misličevi.

Ko je bilo vse urejeno, čakal je vdan v voljo božjo smrti. Serafina mu je brala pogosto trpljenje Kristovo. Tedaj se je pričelo njemu dozdevati, da je podobn glas vže slišal. Pričel je opazovati natančneje Serafinino lice in nazadnje si ni mogel kaj, da bi je ne prašal, kje je doma.

Serafina ni mogla dalje prikrivati skrivnosti. Morala je povedati, da je njegova nekdanja varovanka Rozalka.

Ne vem, ali bi trdili, da ga je ta novica razveselila ali užalostila. Zaprlo mu je sapo in dolgo ni mogel ničesar reči. Potem jo je pa prosil odpuščanja in ji povedal, da ji je zapustil tristo goldinarjev. Toda pripravljen ji je dati, kolikor hoče; zakaj prepričan je, da ga je njena molitev otela večnega pogubljenja. Sanjalo se mu je namreč, da je prišel pred sodbo in bil obsojen v večni ogenj. Tedaj pride pred nebeškega sodnika nekdanja njegova pastarica Rozalka ter ga milo prosi, naj mu prizanese. On jo usliši. Hudobei odstopijo ter ga puste na svet. Tedaj se je Babuder prebudil in prosil duhovnika.

Serafina ni hotela ničesar. Prosila ga je samo to, da bi premenil oporoko ter tisto svoto določil sirotišnici na Reki, mesto nji. Babuder je slušal — in zvečer istega dne ni bil več med živimi.

Sporočili so takoj Guliču ter mu povedali, da je v bólnici Rozalka-Serafina. Gulič je prišel k pogrebu in privedel s seboj tudi Zorico. Kako prisrčno je bilo to snidenje! Koliko sta si imeli povedati prijateljici. Druga drugi sta čestitali, da sta tako srečni vsaka v svojem poklici.

Babudra so spremili vsi na pokopališče. Malo je bilo pogrebcev. Ali vse je vnemala ljubezen do bližnjega, ki je pa najbolj gorela v srci zares serafiske Serafine.